

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Dievs ir pārdrošs devējs! Viņš raugās pēc cilvēkiem,
kuriem varētu uz ticēt sniegt tālāk to,
ko Viņš tiem dod, lai svētītu citu..

Reimars A.C.Šulcs

TAUPIĀ

„Lai visi cilvēki zina un saprot, un atzīst jūsu nesavtību (jūsu uzmanību, jūsu labsirdīgo garu). Tas Kungs ir tuvu (Viņš nāk drīz).” Filipiešiem 4: 5

Vārds “taupība” daudziem amerikāņiem šķiet arhaisks. Bet es vēlos jūs pārliecināt, ka tas joprojām atrodas modernajās vārdnīcās. Dr. Dallas Vilards, filozofijas profesors Dienvidkalifornijas Universitātē, ir devis man visiemīlotāko šī vārda definīciju: “Taupībā mēs atturamies izmantot naudu priekš lietām, kas nonāktu mūsu rīcībā vienīgi, lai apmierinātu mūsu vēlmes vai izsalkumu pēc stāvokļa, greznības vai citu apžilbināšanas” (168. lpp.)

Savā lieliskajā grāmatā “Disciplīnas gars” Dr. Vilards uzskaita 16 svarīgas disciplīnas, par ko kristietim jādomā, lai būtu paties Jēzus sekotājs. Viņš min sekojošās “nodarbošanās” disciplīnas: mācīšanās, pielūgums, svinēšana, kalpošana, lūgšana, sadraudzība, nožēlošana, paklausība. Tad viņš uzskaita “atturēšanās” disciplīnas: vienatne, klusēšana, gavēšana, šķīstība, noslēgtība, upurēšanās un taupība.

Jāsaka, ka Jēzus darbojās saskaņā ar visām šīm disciplīnām. Viņa garīgās misijas sekmes bija atkarīgas a) no Dieva spēka, b) Jēzus pilnīgās atkarības no šī spēka, plus c) Viņa vingrināšanās šajās disciplīnās. Ja tu gribētu pajautāt, vai tad Jēzus tikpat sekmīgi nebūtu varējis kļūt par nevainojamo Dieva Jēru bez šīm disciplīnām, tad divreiz apdomājies! Vai tu patiešām tici, ka Jēzus būtu varējis dzīvot bez lūgšanas katras dienas sākumā un dienas gaitā un paturēt tīru savu sirdi? Vai tu patiešām domā, ka Viņš būtu spējis uzvarēt sātānu savas kalpošanas sākumā, ja pirms tam 40 dienas nebūtu gavējis? Vai tu patiešām domā, ka Jēzus būtu varējis pārspēt farizejus, rakstu mācītājus un vecajos ikreiz, ja Viņš nebūtu no galvas zinājis milzum daudz Rakstu vietu? Mēs esam tajā pašā kaujā cīnoties ar to pašu ienaidnieku, ar ko bija darīšana mūsu Kungam. Kas liek mums domāt, ka mēs esot vienīgi atgriezušies, varam uzvarēt bez sevis veltīšanas tādai pašai mācībai, kā to Jēzus darīja?

Šī kļūdainā ideja, ja reiz mums kabatā ir atgriešanās, mēs varam būt garīgi nolaidīgi un tomēr saņemt dzīvības vainagu, ir tikpat veca, kā Pāvila

vēstules korintiešiem. Neviens kristietis nav aicināts sēdēt uz skatītāju soliņa, lai iedrošinātu citus skriet. Visiem jāskrien! Debesīs ir skatītāju soli: “.. ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku..” (Ebr.12:1), bet šeit uz zemes priekš Dieva mīļotajiem nav neviena.

“Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Kas piedalās sacīkstēs, tas it visādi atturīgs – viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs – neiznīcīgu. Tā tad es skrienu, ne kā uz ko nezināmu, es cīnos, ne kā gaisu sizdams, bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūtu atmetams” (1. Kor. 9: 24-27).

Vai zini, ko nozīmē vārds “atmetams”? Tas nozīmē “atraidīts”. Lielajā tiesas dienā notiks skrējēju noraidīšana – skrējēju, kuri sāka distanci ar Jēzu, kuri skrēja, bet darīja to nedisciplinēti, skrēja bezrūpīgi, izšķērdīgi, bez atturības, pārkāpjot daudzus sacensību noteikumus.

Šī nelielā Rakstu vieta sākas ar “vai nezināt”. Citiem vārdiem sakot, jūs, kristieši Korintā, kuriem netrūkst nevienas dāvanas (1. Kor. 1:7), vai nezināt, ka jums joprojām jāskrien distance, un jums jāskrien tā, lai iegūtu neiznīcīgu vainagu, kurš, nekad neizbalēs? Un tas, mans draugs, ietver garīgās disciplīnas ievērošanu, ko es jau minēju.

Taupība: Dzīvot saprātīgi ... Vai atlēts var skriet distancē bez taupības? Vai viņš drīkst būt izšķērdīgs? Vai viņš drīkst nodoties pārmērībām? Vai viņš to var darīt bez atturības un paškontroles? Kādēļ Pāvils izmanto šo līdzību no vieglatlētikas vai olimpisko spēļu norises? Tādēļ, ka garīgajā dzīvē sports nav novērošanai, bet tajā jāpiedalās.

Atpakaļ pie taupības. Šeit ir vēl viena definīcija: taupība nozīmē dzīvot saskaņā ar mūsu līdzekļiem. Tas nozīmē izvairīties no pārmērībām. Tas ir “darīt taisnību, īstenot dzīvē mīlestību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā” (Mih. 6:8). Vai Jēzus to darīja?

Ak mēs, nabaga amerikāņi! Es teicu “nabaga”. Mēs esam nabagi tādēļ, ka esam kļuvuši savu pārmērību vergi. Mēs esam kļuvuši savu banku un kredītkaršu vergi, mūžīgās ēšanas vergi – ēšanas ēšanas pēc un nevis tādēļ, ka esam izsalkuši. Un viss labākais, ko tik pasaule var piedāvāt, dara mūs vēl nabagākus nekā jau esam. Mēs esam pārspīlētāji un pārdozētāji gandrīz visā attiecībā uz pasaules lietām, bet pusdarītāji Dieva lietās.

Jēkabs mūs brīdina: “Nu tad, bagātnieki raudiet un vaimanājiet par savām nelaimēm, kas jums nāk virsū.” (Jēkaba 5:1) Kādi būs mūsu dārgumi debesīs, ja krājam lielu mantību savos zemes šķūņos (Lūk. 12:16-21)?

“Dievs vēlas, lai mums visās lietās ir viss labākais.” Šī ir pamatlīnija šodien populārajā “labklājības” teoloģijā. Dārgie, nepievīlieties! Ja Dievs vēlas, lai mums

būtu viss labākais, pasaules acīm raugoties, kādēļ Viņš to nesagādāja Jēzum Viņa zemes dzīves laikā? Kāpēc mūsu Kungam nebija atpūtas namiņa Izraēlas ziemeļos vai dienvidos? Kādēļ Viņam bija jāuzturas pie draugiem? Kādēļ Viņam nebija zirga ar ko braukāt apkārt? Kādēļ Viņam bija aptrūcies naudas, kas bija nodokļu maksāšanas laiks? Kādēļ Viņam nebija pilns drēbju skapis, kalpi un kariete, ar ko braukt? Es uzsveru, Viņš ir kungu Kungs. Tad kādēļ Dievs negribēja, lai Viņam būtu vislabākais no mūsu perspektīvas skatoties? Vai Jēzus nebija tā vērts?

Ņemsim galveno pagānu apustuli. Vai Pāvilam klājās labāk? Ko mēs dzirdam par vislabākā pārpilnību šajā Rakstu vietā: "Darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudz reiz badā, sala un kailumā" (2. Kor. 11:27).

Kaut gan Jēzus un Pāvils tāpat, kā citi apustuļi, pārtika no stipri pieticīgas barības, tomēr viņi bija visbagātākie savā paaudzē, darot daudzus citus bagātus.

Ak, kad mēs sapratīsim, ka Dieva vislabākais nav iznīcīgajās lietās, bet tavā staigāšanā ar Dievu, kur Viņš, nevis mēs, apmierinās visas mūsu vajadzības pēc savas godības pilnās bagātības (Filip. 4:19). Vai Dievs to darīja Savam Dēlam, Pāvilam, Ābrahamam, Ījabam un praviešiem?

Tātad, taupība ir sevis savaldīšana, ne lai iegūtu to, ko paši prasām, bet, ko Dievs grib priekš mums, lai kas tas arī nebūtu. Cik daudz draudžu ir nonākušas līdz bankrotam, jo tās vēlējās vislabākos celtniecības materiālus, ērģeles, klavieres, mozaīkas logus, solus un paklājus, kad Dievs tās aicināja kalpot sabiedrībai vai misiju laukā, tām nebija naudas, ko dot. Cik bieži pasaules vislabākais ir kļuvis par dzirnakmeni, kas karājas pie draudzes kakla!

Ak, mācīsimies noliekties uz zemes lietu lieso pusi un uz debesu valstības lietu bagātāko pusi! Taupīgs cilvēks vairāk krāj mantas debesīs nevis uz zemes, kur kodes un rūsa maitā (Mateja 6:19).

Jaunattīstības valstīs ir miljoniem kristiešu, kuri ir apmierināti dzīvot bez paklāja un grīdas, bez aizkariem un elektrības, bez ūdensvada ūdens viņu mājās, kuru vienīgā vēlēšanās ir, lai tiem būtu pašiem sava Bībele, lai viņi varētu vairāk mācīties par savu dārgo Glābēju. Bet mēs, mans draugs, neesam apmierināti, ja mums katru gadu vai pat vēl ātrāk nav jauna uzvalka vai kleitas, mēbeļu vai automašīnas. Cik daudz rietumu baznīca varētu palīdzēt pasaules evaņģelizācijā, ja vien tā atstātos no savām pārmērībām un iegūtu redzējumu par taupību un par to, ko Jēzus jūt pret pazudušajiem!

Mums ir nepieciešama taupība! Mums vajadzīgs izglābties no savu iegribu apmierināšanas. Tomēr mums nav jāatbalsta nabadzība. Ne nabadzība, ne bagātība nepadara cilvēku labāku, bet palikšana Jēzū Kristū.

Taupība, ne pamudinājums uz nabadzību... Dallasa Vilara vārdiem runājot: "Nabadzības idealizācija ir viena no visbīstamākajām Kristiešu ilūzijām šodienas pasaulē. Pārvaldīšana, kas prasa īpašumu un ietver došanu, ir garīgā disciplīna attiecībā uz bagātību" (199. lpp.). Tas nav grēks, ja mums pieder lietas, kas iegūtas pateicoties dievbijīgai pārvaldīšanai un disciplīnai. Grēks nav, ja bagātība ir, bet, ja paļaujamies uz bagātību, ja uzkrājam bagātību, ja izmantojam bagātību saskaņā ar savu stāvokli greznībai un citu šokēšanai.

Vairāk kā tūkstoši gadus garā klosteru vēsture stāsta, ka pašizvēlēta nabadzība nolūkā, lai iegūtu Dieva labvēlību, neko nav devusi, lai iespaidotu Dievu, ne arī lai izvestu citus no viņu posta.

Cilvēkam, kuram nav nekā no materiālām lietām, nav nekā, ko dot, bet viņš drīzāk kļūs par ubagotāju un par nastu. Viņš zaudē pārvaldīšanu, jo viņam nav nekā, ko pārvaldīt, viņš nevar dot desmito tiesu, jo viņam nav nekā, ko dalīt desmit daļās.

Tātad, šeit ir līdzsvars. Un ir arī jāatzīst, ka Dievs bieži svētī cilvēku ar lielu materiālu bagātību, jo Viņš var uzticēties, ka šis cilvēks devīgi dalīsies savā bagātībā evaņģēlija dēļ. Dievs ir priecīgs devējs. Klausies, cik daudz Viņš atmaksās tiem, kas bagātīgi dod Viņam:

“Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā manā klētī tā, lai arī manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā,” – saka Tas Kungs Cebaots, - “vai Es arī neatvērsu debesu logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!” (Malah. 3:10)

Kas ir pārpilnība? Pārpilnība nozīmē to, kas jums nav vajadzīgs. Un ko jādara ar šo pārpilnību? Te vārds sakāms pieticībai, taupībai.

Daudziem, ja ne vairākumam no mums, kaut kur dzīvē ir nepieciešamas novilkta līnija. Dievs parādīs, kur tai jāatrodas, kur mēs apņemsimies nedzīvot pāri pār to. Un viss, ar ko Dievs mūs svētīs pāri pār attiecīgajiem ienākumiem, aizies priekš Dieva un Viņa valstības darbā. Tā ir pārpilnība. Ak, ko gan Dievs darītu, ja Viņš atrastu šādas sirdis? Nav neparasti, ka vari dot desmit procentus, pirms esi novilcis šo līniju. Tad, savas pārvaldīšanas un uzticības dēļ, iespējams, tu varēsi sākt dzīvot no desmit procentiem un atdot deviņdesmit procentus paklausot Dieva norādījumam par palīdzību nabagajiem un Viņa valstības darbiniekiem. Ja vien Dievs varētu atrast traukus, Viņš varētu uzticēt vingrināties taupībā.

Draugs, vai mums nepieciešama taupība? Protams, jā, jo tā ir garīga disciplīna. Tas nav aicinājums uz nabadzību, jo nabagie neko nevar darīt, lai palīdzētu nabagajiem. Taupība ir aicinājums uz līdzekļu pienācīgu izlietošanu, lai piepildītu Dieva gribu tajā stāvoklī sabiedrībā, kurā Dievs mūs ir licis.

Dārgais draugs, vai esi gatavs novilkt līniju, lai pagrieztu vareno Malahijas 3:10 vāku, lai nolītu iespaidīgas svētības Dieva valstības labā? Es ceru, ka esi gatavs.